

[Aksel Larsen.]

med hensyn til hvilke den vel på forhånd kunne regne ud, at chancerne ikke var store, der ville ikke være nogen mild luftning, og den måtte i hvert fald vide, hvordan disse forslag ville virke i arbejderklassen. Regeringen skal forsvare, at den ikke har gjort noget før, og forsvaret leveres af statsministeren på den måde, at der var jo ingen, der forlangte, at folketingets skulle blive inde efter den 3. juni, og der er ingen, der har forlangt det ind siden, og så kan man da ikke angribe regeringen for, at den først indkalder tinget nu. Ja, det var vist Herluf Trolle, der i sin tid spurgte: Hvorfor bærer vi gyldne kæder? Det er vel regeringen, der skal være regering, have overblikket over situationen og være den, der tager et initiativ. Men bevares vel, folketinget og dets partier kan ikke siges at være fri for ansvar. Jeg vil tillade mig at oplyse, at mit parti har overvejet, om ikke vi burde stille krav om folketingets indkaldelse, men vi har jo temmelig bitre erfaringer fra tidligere år, da vi i givne situationer har anset det for nødvendigt at stille et sådant krav, men da blev vi afvist. Også i sommer har jeg foretaget en orientering på regeringshold, om man ikke kunne tænke sig at tage hensyn til en anmodning fra vor side om indkaldelse af folketinget, men jeg blev klar over, at det ville man ikke.

Jeg siger ikke dette for at undskylde os, men for at gøre det klart, at selvom statsministeren naturligvis har ret til at spørge folketingsmedlemmerne: Hvorfor har I ikke gjort noget? må det dog være regeringen, der har hovedansvaret, og samtidig for at sige, at hele denne situation med valutamangel og begyndende krise var vi ikke kommet ind i, hvis man havde haft en anden grundlinie for Danmarks politik. Hvis man havde haft en økonomi, der var uafhængig af fremmede magter, hvis man ikke havde givet sig ind under fremmede magters økonomiske hegemoni, hvis man havde tilrettelagt Danmarks produktion og Danmarks udenrigshandel udelukkende ud fra danske interesser, hvis man havde holdt sig fjernt fra blokdanelser — det være sig økonomiske, politiske eller militære — og hvis man ikke havde belastet det danske samfund

med et så fantastisk stort militærbudget, så havde situationen været en helt anden; så havde man ikke behøvet at tale om at lægge byrder på befolkningen; og man behøver heller ikke at tale om det i dag, hvis man er villig til at bryde med den politik, der er forkert.

Det kan være meget rigtigt, hvad det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) sagde, at jeg i går har givet den samme forklaring, som er givet i en årrække. Ja, men når det er den eneste rigtige, kan jeg ikke give nogen anden.

Den højtærede finansminister sagde i sin svartale i dag, at det vil være meget svært at finde områder, hvor der kan spares med virkning i resten af dette finansår. Det er aldeles ikke rigtigt. Det vil være meget let at finde områder, hvor der kan spares med virkning i resten af dette finansår. Det mest nærliggende og det største område er militærvæsenet. Der kan spares adskillige hundrede millioner kroner allerede i resten af indeværende finansår ved, at man skærer militærudgifterne ned på alle områder, hvor det er muligt, bl. a. ved at foretage en øjeblikkelig afkortning af tjenestetiden.

Det, folketinget efter min opfattelse burde beskæftige sig med, er ikke dette taktiske, bevares, ret alvorlige skænderi mellem regeringen og nogle af partierne i denne sal, men en virkelig undersøgelse af problemet: Hvad kan vi gøre for at hjælpe Danmark ud af denne situation uden at lægge unødvendige byrder på det danske folk?

Vi mener stadigvæk, at sådan bør man optræde, og vi henstiller endnu en gang disse betragtninger til overvejelse såvel i regeringen som i partierne.

Viggo Starcke: I den meget rolige og nærmest fromme tale, som den højtærede statsminister holdt i dag, erklærede han på regeringens vegne, at intet af regeringens forslag var ultimativt, at regeringen var rede til forhandling om disse forslag, og at regeringen også var rede til forhandling om andre forslag. Der må herefter siges at være meget vide rammer for mulighederne for forhandling, og jeg synes, det vil være rigtigt, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har udtalt det — og også har udtalt det i sit forslag om motiveret dags-